

Pes in jagnje.

(Basen.)

Visoko gori na zelenej planini so se pasle ob jednom kraji lepe, volnate ovce, a ob drugem so po grmovji brstile hitre, nemirne koze. Sredi med njimi jih je pazil z ostrim očesom pes, njih zvesti čuvár. Nikoli nij bilo med njimi nobenega prepira ne zdražbe. A nekega dne ugleda pes mlado jagnje, ki se je tihoma ukradlo od svoje prave matere in je sesalo kozó. Razkačen, da mu jagnje dela nered v čedi ter sesá proti svojej naravi tujo mater, skoči

tja med koze ter zakriči na jagnjiče: „od kod to, da delaš, koliko sramote svojemu ródu? Staro si užé, pet mesecev, a niti ne poznaš svoje rodne matere?“ — Jagnje odgovori pohlevno: „od kod to, da imaš toliko bistrega uma, a niti ne znaš ali znati nečeš, da nij vselej prava mati óna, ki otroku da življenje, nego prava mati je óna, ki za otroka tudi skrbi, njeguje ga in brani. Ali vidiš ondu mojo mater, polno vime ima mleka, a vendar mi ga

ne da sesati, da-si sem gladno, da mi skoraj rebra gledajo izpod kože. Znam, da mi koza nij mati, a vendar ima toliko usmiljenja z menoj, da me hrani s svojim mlekom. A zdaj še reci, da mi nij koza boljša mati.“ — Pes viděč da jagnje govori resnico, ker se mati ne briga mnogo zanje, otide zopet nazaj na svoje stražno mesto.

Materina ljubezen do otrok, rodi ljubezen do matere.

S.

Sirota.

Rozkina mati so nevarno zboleli in kmalu potem tudi umrli. Odsihdob je Rozka vedno Boga prosila, da bi jej vsaj očeta ohranil, ki je že dlje časa bolehal. A tudi oče nevarno zbolé in bilo je videti, da jim bo treba umreti. Uboga Rozka je večkrat bridko jokala pri postelji bolnega očeta. Oče so jo tolažili, govorěč: „ne jokaj se, dobro dete; bodi vedno dobra, poštena in pobožna, in Bog te ne zapusti. Rozka je storila, kakor so jej oče rekli, bila je dobra, poštena in pobožna deklica ter se je popolnem vdala v voljo božjo. Ko so jej oče umrli, vzeli so jo k sebi dobri ljudje, ter so zá-njo skrbeli kakor za svojega otroka. Večkrat se je Rozka spominjala očetovih besed, da Bog nikogar ne zapusti, kdor se izroči v njegovo sveto voljo, ter živi pobožno in pošteno.

Bodi pošten.

Mati dadó Katinki desetico, da gre v štacuno in prinese solí. Katinka takoj otide, a na cesti se spotakne, pade in izgubi desetico, Začela jo je iskati in iskajoč tudi jokati. V tem pride mlad gospod po cesti. Ko poizvė, kaj se je zgodilo, seže v žep, in podá Katinki drugo desetico. A komaj gospod dalje otide, najde Katinka svojo desetico. Takoj hiti za njim; dohitevši ga, poljubi mu roko in vrne njegovo desetico, rekoč, da je našla svojo.

Gospod pohvali pošteno deklico in ne samo da ne vzame svoje desetice nego vzame iz žepa dvajsetico, ter jo podarí Katinki.

Maček in kura.

(Iz Ruskega.)

Živel je maček s kuro. Otídeta v gozd po orehov. Maček spleza na oreh in reče: „orehe bodem klatil“, a kuro ostávi na tleh, da bi pobirala. Maček klati, kura pobira. Zažene maček oreh, in ta priletí kuri v glavo, ter jej okó iztáknje. Kura otide — zaplače. Pridó gospóda in je povprašajo: „Kura, kúrica! kaj plačes?“ „Maček mi je oko izteknil.“ „Maček, mucek! čemú si kuri oko izteknil?“ „Orehovo drevo mi je razdrapalo kožušek.“ „Drevo, drevo! čemú si mačku razdrapalo kožušek?“ „Koze so me objedle.“ „Koze, koze! čemú ste oreh objedle?“ „Pastirji nas ne pasó.“ „Pastirji, pastirji! čemú kóz ne pasete?“ „Gospodinja nam mlincev ne daje.“ „Gospodinja, gospodinja! čemú pastirjem mlincev ne daješ?“ „Svinja mi je testo poteptala.“ „Svinja, svinja! čemú si gospodinja testo poteptala?“ „Volk mi je prase unesel.“ „Volk, volk! čemú si svinji prase unesel?“ „Jaz sem hotel, Bog je vélel.“

A. K.